

Между избранитѣ имаше най-учени молли и такива старци, които не помнѣха кога сж родени. Имаше хора, родени бедни и спечелили голѣми богатства — доказателство че тѣ сж мѣдри.

Земедѣлцитѣ избраха стареца Нуедзимѣ, въ мѣдростѣта на когото бѣха сигурни.

Великиятъ везирѣ ги посрещна съ обичайнитѣ поздрави, призова върху главитѣ имѣ благословението на Аллаха и каза:

— Не намирамъ за нужно да крия, защо съмъ ви събралъ. Вие можете да чуete това въ всѣка улица, на всѣки пазарѣ, на всѣки кръжстопжѣ. Въ цѣла Персия се чува само: „Великиятъ везирѣ е крадецъ!“ Това не може така да продължава. Ако великия везирѣ наричатъ така, то какво остава за простия управителъ на провинция, за нѣкакъвъ надзирателъ на пазара или на улицата! Напрегнете всичката си мѣдростъ, помислете и решете: какъ да се прекрати това зловредно неуважение къмъ властѣта?

Всички мозъци заработиха усърдно. Всѣки бързаше да надмине другитѣ съ своята мѣдростъ.

Но, здраво погледнато, съветитѣ на мѣдрецитѣ бѣха почти ялови.

Ебнъ-Кадифѣ, бившъ началникъ на голѣма провинция, препоръча:

— Да се отрѣже главата на всѣкиго, който каже: „Великиятъ везирѣ е крадецъ“.

Великиятъ везирѣ поклати глава и каза:

— Страната ще се превърне въ пустиня. Ще останемъ само азъ и ти. Па право да си кажемъ, и твоята глава трѣбва да се отрѣже, защото и ти туку-що каза сжщото.

Нимбъ-Еддилѣ, сжщо заслужилъ човѣкъ, посъветва:

— Да се запрети въобще на хората да говорятъ. Тогава тѣ не ще могатъ да казватъ и това.

Но великиятъ везирѣ тжжно поклати глава:

— Нима може да се следи всѣки човѣкъ!

И върниятъ Ифтагарѣ презъ сълзи потвърди:

— Невъзможно е това!

Следъ тѣзи неуспѣшни опити, мѣдрецитѣ се почувствуваха безсилни и най-сетне тѣ съвсемъ млѣкнаха.

— Какъ? — въ ужасъ извика великиятъ везирѣ. — Нима никой нищо не може да ме посъветва? Нима никой не знае нѣ какво срѣдство?

Тогава изъ заднитѣ редове се изправи Нуедзимѣ, поклони се срамежливо и каза:

— Азъ!